

שלושה ורדים

בחווה מבודדת, קרוב ליער אורנים גדול, חי איכר שאישתו מתה לפני שנים. למזלו היו לו שתי בנות מבוגרות, אחת בהירה שניה שחרחורת. הן ניהלו את המשק, דאגו לרפת ולתרנגולות וגם עזרו בשדה, כמה שרק יכלו. בדרך כלל השתדלו לסדר את יום העבודה כך שאחת מהן תעזור לאבא בשדה, בו בזמן שהשניה תישאר ותדאג לענייני הבית. איש לא ידע מדוע, אבל הבנות שנאו זו את זו, רבו על דברים של מה בכך ולעתים במשך ימים שלמים עברו זו ליד זו בלי לדבר. אבא אהב את שתיהן באותה מידה, השתדל שלא לעדיף אחת על השניה, ושימח אותן לעתים קרובות במתנות שיכלו לבחור בעצמן. יום אחד, לפני שיצא לשוק, קרא להן לחדרו ואמר "אתן יודעות שהיום יום שוק ואני יוצא לכפר. מה להביא לכן משם?" "הייתי רוצה שמלת חג יפה" אמרה אחת מהן. "ואני רוצה שלושה ורדים על גבעול

אחד" ענתה השניה.

"שלושה ורדים על גבעול אחד? אם רק אצליח למצוא כאלה" אמר אבא ויצא לדרך. כשגמר את עיסוקיו עם הסוחרים ואכל ארוחת צהריים בפונדק קנה לבתו שמלה חדשה יפה. אבל למרות שעבר את כל השוק סביב, סביב שלוש פעמים ולמרות שבדרך הביתה חיפש מאוד, לא מצא בשום מקום שלושה ורדים שצומחים על גבעול אחד. בסוף, כברת דרך אחרי הכפר ראה גינה ובה שיח ורדים פורח. הוא התקרב ואמנם ראה שלושה ורדים על גבעול אחד, בדיוק כפי שהבת השניה רצתה. בלי לחשוב הרבה נכנס לגינה, אחז בגבעול זה ורצה לשבור אותו. אך פתאום עמד לידו דוב בעל פרווה חומה מכוערת ושאל "מה אתה מחפש כאן, בגינה שלי?" האיכר, אחרי שהתאושש מהפחד התחיל לספר שבתו ביקשה שיביא לה גבעול עם שלושה ורדים, ולמרות שחיפש בכל הכפר ובשוק לא מצא כזה. והנה כאן, על השיח

הזה, מצא את הגבעול המבוקש. האם מותר לו לשבור אותו ולקחת הביתה?
"אתה יכול לקחת את שלושת הורדים" אמר הדוב "אך בתנאי שמחר בדיוק באותה השעה תחזור הנה ותביא איתך את הבת שלך. לא יקרה לה כלום, אך אם לא תעשה מה שאמרתי, תמות."
האיכר הבטיח לחזור והמשיך בדרכו הביתה. כשהגיע לחווה בנותיו כבר המתינו לו. השחרחרורת ברכה אותו ליד הבאר, שם בדיוק שאבה מים בשביל הבהמות. הבהירה קיבלה אותו בשמחה במטבח. וכשראתה את הגבעול עם שלושה ורדים עיניה ממש הבריקו מרוב אושר. היא הביטה על הורדים הרבה זמן ושמה אותם בזהירות בצנצנת על אדן החלון. הבת השניה, אחרי שמדדה את השמלה היפה שלה, צחקקה בלעג כשראתה את שלושת הורדים, וכששמעה כי אחותה צריכה למחרת לבקר את הדוב הפראי אמרה "תשלמי ביוקר עבור המשאלה שלך, ובוודאי לא תחזרי כבר משם!"

אך אחותה השיבה רק "אמלא את מה שאבא הבטיח לדוב."
למחרת יצא האיכר עם בתו לגינתו של הדוב. כשנכנסו יצא מולם הדוב ושאל "זו בתך שחפצה בשלושת הורדים?"
"כן" ענה האב.
"השאיר אותה אצלי עד שקיעת החמה" אמר הדוב "לא יקרה לה דבר רע והיא לא תצטער."
קשה היה לאבא להשאיר את בתו כך לבדה אצל החיה הפראית ובמשך כל היום חשב רק עליה. אך הוא לא היה צריך לדאוג. כי ברגע שהדוב נשאר לבדו עם הבחורה, לקח אותה בזהירות ביד והביא אותה לארמון מפואר, שעמד מוסתר בין עצי היער, אחרי שיחי הגינה. הוא הראה לה את חדרי הארמון המפוארים וארונות מלאים תכשיטים יקרים, זהב, כסף, פנינים ואבנים יקרות.
בת האיכר עדיין לא ראתה אוצרות כאלה וקשה היה לנתק את מבטה מהם.
"תבחרי לך מה מצא חן בעינייך" אמר הדוב

"ותקבלי אותו במתנה, אבל תבואי מחר הנה לבדך עוד פעם."

הבחורה הבטיחה לחזור, בחרה לה תליין יפה וטבעת כסף ובערב חזרה מרוצה הביתה. כשאחותה הראתה את התכשיטים היקרים, החווירה מרוב קינאה. ומאחר שהניחה כי בביקור הבא אחותה תקבל עוד דברי ערך רבים, ניסתה לשכנע אותה לא ללכת שוב ולהפחיד אותה בדברים שהדוב עלול לגרום לה. אך כל זה לשווא.

לכן היא קמה בלילה, אספה את בגדיה ונעליה של אחותה והסתירה אותם בסככת תחת החציר.

הבחורה הבהירה חיפשה את בגדיה כשעה, והבינה מיד שיד אחותה בתעלול. אך היא החליטה לשמור על הבטחתה וללכת בכל זאת, לבשה את בגדיה הישנים והקרועים ורצה יחפה לגינת הדוב.

אלא שהחיפוש לקחו לה זמן ולכן איחרה להגיע לגינה. ושם ראתה ששיח הורדים נבל והפרחים תלויים ללא צבע על גבעוליהם. "כל

כך שקט כאן סביב" חשבה, וקראה בקול רם לדוב. איש לא ענה. בבכי נדדה מקצה אחד לשני של הגינה וקראה "בוא, בוא דוב שלי! איפה אתה, חייתי היקרה?"

ופתאום שמעה גניחות ואנחות וראתה את הדוב, שוכב תחת שיח ורדים על האזוב ונראה כמו מת.

היא התחילה לפנות את הענפים בידיה, כדי להגיע אליו ופתאום השיח התאושש, הורדים הרימו את ראשיהם והפיצו ריח והדוב פתח את עיניו, קם, יצא מהסבך והוריד את הפרווה המכוערת שלו. פתאום לפני הבחורה עמד נסיך צעיר ונאה.

"עכשיו בסוף שוחררתי מהכשוף!" אמר "הודות לאהבתך ונאמנותך חזרתי להיות בן מלך ואני רוצה שתינשאי לי ותהי למלכה!" תחת שיח הורדים נתן לה נשיקת אירוסין וזמן קצר אחר כך הם התחתנו וחיו עוד זמן רב.